

Tisztelt Miniszter úr,

1. Az új Nemzeti Alaptantervet a magyar nemzet államának kormánya a magyarországi iskolákban kívánja 2018-19 folyamán bevezetni, hogy az oktatás, nevelés 2018 utáni néhány évben azokban eszerint folyjék.

A tervezet véleményezésénél és a törvény megalkotásánál ezért nem a nemzetközi „szakpedagógiák” általános, nem országspecifikus „tudományos” vagy tudományos nézeteiből, hanem abból a helyzetből kell kiindulni, amely mostanra kialakult és azokból a folyamatokból, amelyek ide vezettek. A liberális prekonceptiókra, a toleranciára, a korlátlan véleményszabadságra, a tanulók felnőttkénti kezelésére építő magyarországi és európai „tudományos”, „szakértői” szakpedagógia csődjét jól mutatják a nemzetközi összehasonlításban nem jó és romló teszteredmények, vagy hogy – sajtóhír szerint - Nagy-Britannia néhány hónapja megvásárolta a kínai „tekintély-, és munkaelvű” alap-, és középfokú oktatási rendszer licenszét.

1. A nevelés-oktatás alapvető értékei és emberképe

Az ország, a nemzet egyik nagy, egyesek szerint legnagyobb problémája a nemzet fogyása és a kivándorlás. A magyar kormány, de a magyar pártok többsége sem támogatja, hogy az ország népessége az országon kívülre költözzön és a Kormány a nemzetek Európájában gondolkodva nem is kívánja felszámolni az országot.

Ezért nem lehet cél a világban bárhol nemcsak csereszabatos, hanem csereszabatosként viselkedő szellemű, “önmagukat jólképzett globális munkaerőnek tartó” fiatalok nevelése a „fejlett” országok számára. A magyar nemzet kormányának nem lehet a célja, a magyarországi állampolgárok felkészítése arra, hogy sikeresen emigráljanak.

A kivándorlás az ország, a nemzet egészére és a többségi itthon maradottakra is káros, így a *magyar nemzet érdekeit képviselő kormánynak kötelessége hogy Magyarországon ne másokat, hanem magyar állampolgárokat neveljenek.*

2. Ezért a tanulási, nevelési célok között elsőként kell azt megfogalmazni, hogy *a cél a maguk sorsát nemzeti keretek között. a nemzet tagjaként leélő, új nemzettagok nevelése kell legyen.* Ennek megfelelően a hit-, és erkölctan se semleges, lexikális ismereteket, tudományosnak mondott, mindenki, így a liberális szellemű „szakértők” által is elfogadott nézeteket ismertessen.

3. *Az alapvető emberi értékeket a NAT-ban is tételesen meg kell nevezni.* Ma az Európai Unió legfontosabb értékei közé az ő értelmezésük szerinti - gyenge nemzetállamot involváló – demokrácia, „a diktatúra, a populizmus, az idegengyűlölet, a gender és az LBTQ diszkrimináció elutasítása”, és a szólásszabadság tartozik, amely utóbbin a mainstream ideológia szócsöveinek dominanciáját értik. Ezek olyan gumifogalmak, amelyek csupán a tömegek a sajtó útján történő érzelmi alapon való mozgatásának eszközei, másrészt *közük sincsen azokhoz az emberi erényekhez, amelyek az egyént és a közösséget sikeressé tehetik.*

A toleranciakezedetben, egy kétpólusú, a jó/rossz világos tételes megkülönböztetésén alapuló világban a hangos kisebbség által hirdetett minden konkrét területen meghirdetett érték volt. De a zebra, ha megéri, hogy az oroszán éhes, és együttérzésből felajánlja magát az oroszán éhe csillapításául, vagy nem menekül csordákba tömörülve, elfutva, elrejtőzve, akkor elpusztul.

4. Érték – amely pénzt is jelent – helyett, mellett, *erényekről kellene szólni. Erényes embereket* kellene nevelni, e célnak a rögzítésével és a preferált erényeknek a tételes felsorolásával.

Az iparszerűen szórakoztatottan szórakozó társadalom helyett, amelyben azért hirdetik a gyorsabb internetet, hogy jobban agyon lehessen ütni az időt, világos és jónak elfogadott és a nemzeti, helyi közösségek számára valóban jó célok érdekében munkálkodó emberek társadalmát kellene megcélozni.

A hasznos *tevékenység* (ezen belül a munka), egészséges, mert az egyén és a közösség túlélését biztosító erények, azaz *érzésvilág*, mint a szorgalom, az alkotás, az építés, az ország, a nemzet a család, az emberek, a gyermekek szeretete, a tények, a jó célok érdekében elért eredmények *tisztelete*, kitartás, a valóság megismerésére való kitartó *törekvés*, és sok-sok más az amely egy egészséges (munka alapú) és ezért sikeres társadalom számára a legfontosabb.

5. Az aktív állampolgárság normakénti, kötelezettségkénti megismertetése helyett közügyek iránti érdeklődés felébresztése, mert érdekesek és mert ez a garancia arra, hogy az egyén és a nemzet jobban boldoguljon.

6. A szaktantárgyak oktatása során nem a szakemberek saját szakmájukra vonatkozó szakmai ismereteit kell kivonatolni, ez mára amúgyis megvalósíthatatlanná vált. A tudományok művelői számára más tények fontosak, mint a felhasználók s a kevésbé érintettek számára. Mindez nem jelentheti a lexika visszaszorítását. De a gépkocsivezetőnek olyan ismereteket kell oktatni, amelyekre szüksége lesz, lehet gépkocsivezetés, -javítás, -üzemeltetés, vásárlás-, értékesítés során. Nem kis irodalmárok, nyelvészekre, történészekre, fizikusokra van szüksége az országnak, nem olyanokra, akik fodrázsként, magyartanárként vagy menedzserként a relativitáselmélet és a Big Bang kérdéseiről folytatnak ízzó vitákat, és akik ezotériát olvasva azt hiszik, hogy művelődnek, hanem a dolgok rendjét felismerni és azokhoz alkalmazkodni képes polgárokra.

6. A magyar nyelv és irodalom terén

Aki. a szöveget nem érti, az a világot nem érti, nincs a fejében a világról nyelvi úton felidézhető képzetkincs, nem képes egyszerre számos dolog és a közöttük lévő viszonyok fejbentartására, és ezért azokkal történő gondolkodásra. A nyelvhasználat nem stílus kérdése, hanem ahogy a nyelvművelők nagy generációi hirdették, a világ felfogásáé, amire vagy képes valaki, vagy nem és ha nem, maga és a nemzet bánja.

Nincs tolerancia, egypólusú értékelés, amelyben csak jó és még jobb van. Nem, van jó és elégtelen, mert. ezt túl lehet élni és ez ösztönzi a tanulókat és mert valóban van, ami elégtelen.

A művelt ember, és így a tanár és az iskola nem fogadja el, legfeljebb eltűri a saját és környezete nyelvhasználatában előforduló különbségeket. Mások közléseiben felismeri és a maga számára nem fogadja el a primitivitást, a felszínesség, zsurnalizmus, a bulvár, az álhírek, a tematizálással történő manipuláció jelenségeit. Az iskola nemcsak nem fogadja el, de el is ítéli, és a valóságnak megfelelően csökkent értékűnek minősíti az ilyen nyelvhasználatot. és ehelyett a valóság árnyalt leírására, tárgyilagosságra törekszik és ezt terjeszti.

7. Az irodalmi mű esetében alapművelet az író valóságához és az olvasó valóságához való viszonyítás, nem a tematika, motívum, kifejezőeszközök, hanem az írásmű, az írásműben leírtak és a valóság közötti viszony: az iskolában nem kis írókat és költőket nevelünk, hanem olvasókat. Az olvasás elismert társadalmi funkciója ne a jelző nélküli időtöltés legyen, az olvasó ne felesleges idejének eltöltésére olvasson. A kérdés az, hogy az olvasók között kinek mire jó, mire lehet jó az adott mű, ki mire tudja és használja is fel. A tanulók fogyasztói lesznek a művészeteknek, értékítéletüket ne a művészeti iparok termelőinek gyártási műveletei és folyamatai valamint szempontjai határozzák meg, ahogy az ételét sem a szakács, és az autótét se az autógyár határozza meg.

A XIX. században született nagy regények, versek után az irányt vesztett majd váltott XX. században nem, vagy csak kevés olyan mű született, amelynek olvasása, ismertetése jobban szolgálná a mai magyarországi nevelés fő céljait, ezért a klasszikusok helyettesítése ezekkel helytelen pusztán azért, mert ezek szókinccse közelebb áll a mai nyelvéhez, székértábora a mai hangadókhoz. Másrészt e szerzők lecserélése felgyorsítja a szókinccs és a nyelvi szerkezetek átalakulását, aminek nem szabad céllá válni.

8. A történelemtanulásnak a célja nem az alapvető ismeretek megszerzése, ez az eszköze. A „közös kulturális kód” homályos fogalma – kivel, miben közös, mi az, hogy kulturális és mi az, hogy kód, minek a kódja, mivel van kódolva és miért - alkalmas arra, hogy ezután az iskolákban azon bármit értsenek és tanítsanak.

A történelem szükségképpen pártos, a mi szemszögünkéből, azaz a mostani és jövőbeli magyarok szemszögéből kell látnunk, ha túl akarjuk élni a következő évtizedek globális információs társadalmát, és ezt kell tanítanunk, a közös, együttes túlélés taktikáit és stratégiáit, a magyar történelemben ismételt elforduló külföldi, nemzetközi és nemzeti hatalmi csoportokat, társadalom-típusokat, érdekviszonyokat, helyzeteket, szereplőket, vélt és valós megoldásokat.

Ezért társadalmi részvétel helyett a *közéletben való részvételről* kell szólni. A társadalomban úgy is részt vesz valaki, ha a közéletben egyáltalán nem, hiszen iskolába jár, vásárol, adót fizet, minden pillanatában. Az aktív közélet és az önmagát a közéletben résztvevőnek tudó állampolgár az erős független magyar állam

legfontosabb garanciája. 56-ot az ötvenes években a közéletben való részvételre nemcsak ösztönzött, hanem kényszerített fiatalok robbantották ki. Egy apolitikus generáció az ország függetlenségére nézve a legnagyobb veszély.

9. A NAT-ról szóló törvényt nem a róla szóló vita alapján, mindenkivel való közmegegyezésre törekedve kell meghozni. Közmegegyezés Stur és Eötvös, Bach és Deák között? Vagy Tisza, Károlyi és Kun között? A liberális „szakértők” és szakszervezetek szerint a diákok és a tanárok túlterheltek, miközben az OECD néhány évvel ezelőtti felvétele szerint a kötelező óraszám Magyarországon a közoktatásban a vizsgált OECD országok között a legalacsonyabb. Közmegegyezés?

Üdvözlettel

RR